

גיליון 306 • ערב שבת קדוש 'פּרה', פּרשת ויקהל-פקודי • כ"ב אדר תשע"ח

ענין בפרשה

מקור הברכה

מי הקים את המשכן?

אבא/אמא: פּרשת פּקודי מסַימת את חמש שמות. זו הפּרשה החמישית העוסקת במלאכת המשכן ובה אנו קוראים על שהתרחש אחר סיום המלאכה על ידי בצלאל ואנשיו: "ויביאו את המשכן אל משה, את האהל ואת כל כליו...". לרש"י היה קשה, מדוע היו צריכים להביא את חלקי המשכן אל משה, והוא מביא על כך את פרוש המדרש:

"... שלא היה יכול להקימו שום אדם מחמת כבוד הקרשים, שאין כוח באדם לזקפן, ומשה העמידו. אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא: איך אפשר הקמתו על ידי אדם? אמר לו: עסק אתה בידה, נראה כמקימו והוא נזקף וקם מאליו. וזהו שנאמר 'הוקם המשכן', הוקם מאליו".

זקוקים למשה

ילד/ילדה: מענין מאוד! אנו לומדים מכך, שאפילו שכל בני ישראל תרמו למשכן והאמנים עשו את מלאכתם בצורה המשלמת ביותר, עדין הם לא יכלו להקים את המשכן. הם היו מְכַרְחִים לפנות למשה רבנו, שעל ידו הוקם המשכן בנס, אך גם זה עדין לא הספיק. כדי שהשכינה אכן תשרה במשכן הם היו מְכַרְחִים לקבל ברכה ממשה רבנו, שברך אותם: "יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם".

הדבר מלמדנו הוראה נפלאה בעבודת ה', במשכן הפרטי של כל יהודי, בו הוא מבקש שתשרה השכינה:

התקשרות

אבא/אמא: כפי שבצלאל ואנשיו השלימו תחלה את המלאכה ואז באו למשה רבנו שיקים בפעל את המשכן - כך גם עלינו להשלים תחלה

שם-טוב.
באמצע הרקוד החל לרדת גשם שוטף, ומורנו הבעל-שם-טוב ברוך אותם שיהיה אצלם שבע.

(ספר השיחות ה'תש"א [בלה"ק] עמ' קיג)

'מחול היחידות'. ציורו של החסיד ר' זלמן קלינגמן עליו השלום

© creative

לע"נ
החייל בצבאות ה'
מאור ז"ל זיגדון בן יבלחט"א אבי אליהו ואתי חיה שיחיו זיגדון
נלב"ע כ"ג אדר א' תשס"ח לפרשת ויקהל - פקודי
ת.נ.צ.ב.ה.

לזכות הילדה שמחה הדסה תחי' זיגדון לרגל
יום הולדתה י"ג אדר
לשנת הצלחה וברכה בכל המצטרך בגור
נדפס ע"י ולזכות הוריה אבי אליהו ואתי חיה שיחיו זיגדון

להקדשות ולמנויים להערות והארות ניתן לפנות למס' 052-3017770

✂

גליון 306 ויקהל - פיקודי

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

✂

בחג הפסח הם שהיו אצל בן משפחה בפלטבוש וב'סעודת משיח' הלכו להתועדות אצל הרבי. באחת ההפסקות בין השיחות, הרבי קרא לו ונתן שתי חתיכות מצה ואמר כך: "המצה היא 'מאכל של רפואה' ו'מאכל של אמונה'. חתיכה אחת תתן לבת שלך שתהיה לה רפואה וחתיכה אחת תקח לעצמך שתהיה לה אמונה. הבת שלך אינה צריכה לסבל מכך שחסר לה אמונה..."

אחר כך, בעת חלקת ה'כוס של ברכה', הרבי הוסיף ואמר לו: "הסדר הוא, קדם חדש ניסן שהוא חדש של אמונה ואחר כך חדש איר שהוא חדש של רפואה, אבל כאן יכול להיות 'ונהפוך הוא', והרפואה של הבת לא תחכה עד שתהיה לה אמונה, אלא קדם היא תהיה בריאה ואחר כך תבוא האמונה שלך"... מיתר לציין כי מאותו ערב נעלמו לחלוטין כל קשיי הזכרון והדבור של הבת.

(מעובד ע"פ 'ורבים השיב מעוון' ח"א)

הרקוד שהביא גשם

מורנו הבעל-שם-טוב, כשהיה בן עשר, כבר היה חבר בחברת הצדיקים הנסתרים. בהיותו בן שבע עשרה היה דרכו בקדש לבקר בכפרים ובעירות ולחזק את לבותיהם של אחינו בני ישראל באמונת ה'. הבעל-שם-טוב היה מתהלך כשהוא לבוש בכגד עליון שחציו פרוה, כמו פשוטי אנשי הישובים.

פעם הגיע הבעל-שם-טוב לישוב יהודי שאנשיו התעסקו בעבודת האדמה. זה היה באמצע הקיץ ושרר שם יבש. זמן רב לא ירדו גשמים, תבואות השדה והכרם התיבשו, הבהמות הדקות והגסות חלו במחלת הדבר, והיתה עת צרה גדולה.

אנשי הישוב היו יראי-שמים והתעוררו לשוב בתשובה. לאחר שזה לא הועיל, החליטו להביא למקום 'מגיד' שיוכיח ויעורר אותם לשוב בתשובה. הם הביאו 'מגיד' וכל אנשי הישוב התאספו בבית-הכנסת ו'המגיד' לא חסד בדברים ושפך על האנשים הפשוטים אש וגפרית, עד שהקהל פרץ בככיות ויללות גדולות.

מורנו הבעל-שם-טוב, שנכח בבית-הכנסת וראה בצרתן של ישראל, כששמע את קולות הבכיה של האנשים והנשים, פנה אל ה'מגיד' המוכיח וקרא לעברו בקול אדיר: "מה אתה רוצה מהיהודים האלה? היהודים הם טובים!". והבעל-שם-טוב קרא בקול: "יהודים! בואו נרקד יחד ואחרי תפלת מנחה ירדו גשמים".

בתחלה הביטו האנשים לעברו בחשד, אולי הוא אינו מאמין בה', חס ושלום, או שציצא מדעתו. אך לאחר שמורנו הבעל-שם-טוב התחיל להביא ראיות ממאמרי חז"ל לחזוק דבריו, החלו להאזין לדברי החזק שלו בענין האמונה בישועת ה'. האנשים התעוררו והתחזקו מאוד באמונת ה' ויצאו ברקוד יחד עם מורנו הבעל-

נדרני החסידים

משנכנס אדר מרבין בשמחה

"ונהפוך הוא"

היודיה בן שושן הוא יהודי ממוצא צרפתי. כעבר מספר שנים בהן לא זכו לפריו בטון, פנו בני הזוג אל הרבי, באמצעות השליח ר' מול'ע אַזימוב עליו השלום, וקבלו ברכה, ואכן זכו לבת יחידה.

כשהגיעה הילדה לגיל עשר החלה הילדה להתלונן על כאבי ראש וכעבר סדרת בדיקות גלו הרופאים שהיא סובלת מבעיה קשה במוחה, לא עלינו. העצה היחידה הייתה לטוס לבוסטון שבארצות הברית ושם לשקל אפשרות של ניתוח.

כשהגיעה הילדה לשם, הציעו הרופאים בפני ההורים שתי אפשרויות: לעשות ניתוח שהם אינם יכולים להבטיח שתתעורר ממנו, או להשאיר אותה ככה והיא תוכל לשרד להערכתם כחצי שנה בלבד.

האבא נסע לניו-יורק ונכנס לרבי ל'יחידות' ושם פרץ בככי נורא. אך הרבי הביט בו ואמר: "משנכנס אדר מרבין בשמחה! ואתה בא לכאן לעשות ההפך?! מי הרשה לך להכניס עצבות לתוך החדר שלי?". האבא חשב שהרבי מתבדח ברגע כה קשה והחל לצעק: "זה החיים של הבת שלי!", אך הרבי השיב בתקיפות: "וככה תציל את הבת שלך על ידי שתכניס עצבות לתוך החדר בחדש אדר?!".

האבא אמר שהוא מוכן להיות בשמחה, אבל איך אפשר? והרבי ענה: "אדר זה חדש של שמחה - 'ונהפוך הוא', ואז הפך את שתי ידיו מצד ימין לצד שמאל ואמר: "הכל יתהפך".

האבא יצא החוצה ופתאום נזכר שהוא שכח לקבל מהרבי תשובה מה לעשות עם הניתוח. הוא פתב מכתב והרבי השיב דרך המזכיר כי הוא כבר ענה לו על כך ב'יחידות'. האבא חשב שאולי הרבי מתכוון לכך שאמר "ונהפוך הוא", אבל בכל זאת התעקש שהוא רוצה תשובה ברורה. הרבי ענה ש"אם הוא דוקא שואל, אז שיתיעץ עם רופא שלישי". רק מאחר יותר הוא הבין את המשמעות החמורה של הדברים. רופא שלישי אכן יעץ לעשות את הניתוח, וכאשר פתחו הרופאים את הראש, הם גלו נס רפואי: הגדול נעלם. אבל לניתוח עצמו היה מחיר כבד והילדה לא חזרה לדבר.

מצד שני, זה חכם שנמצא 'בעירו' - הוא לא שקוע רק בענייני הרוחניים, אלא גם מסור ונתון לאנשי העיר, לעם ישראל, ומבקש עליהם רחמים.

שתשרה שכינה

אבא/אמא: וכך היה כאן אצל משה רבנו, רועה ישראל. הוא לא דאג רק לרוחניות שלו, אלא התמסר לעם ישראל והיה מאחד עמם, ולכן בברכה שלו הוא כולל את עצמו יחד עם שאר העם: "ויהי נעם ה' אלקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו". וכך, מתוך התקשרות למשה רבנו שבדור, לנשיא הדור, אנו זוכים להשראת השכינה, בגאולה האמתית והשלמה.

הלקח:

"השואל במה היא ההתקשרות שלו אלי מאחר שאין אני מכירו פנים. ההתקשרות האמתית היא על ידי למווד התורה, כשהוא לומד המאמרי חסידות שלי, קורא את השיחות ומתחבר עם ידידי, אנשי שלומנו, ותלמידי התמימים יחיו, בלמודם ובהתעודותם, ומקיים בקשתי באמירת תהלים ובשמירת זמני הלמודים, הנה בזה היא ההתקשרות".

(מעובד על-פי לקו"ש ח"א, עמ' 169 ואילך)

את המלאכה המטלת עלינו: הן בגשמיות - לעשות 'כלי' לפרנסה, לבריאות ולכל מה שאנו צריכים, והן ברוחניות - לעסוק בלמוד התורה, בקיום המצוות ובהפצת המעונות.

אך עלינו לדעת שאין בכוחנו להקים לבד את המשכן, אלא אנו זקוקים 'להתקשר' לנשיא הדור - משה רבנו שבכל דור ודור, המסייע לנו ב'הקמת המשכן' ומורה לנו את הדרך בעבודת ה', ועל ידו אנו זוכים להדבק בה', והוא גם 'מברך אותנו' ואנו זוכים לקבל בפעל את כל השפע לו אנו זקוקים בגשמיות וברוחניות.

איזהו חכם

ילד/ילדה: על כך אומרת הגמרא: "מי שיש לו חולה בביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים". חולה הוא במוכן שחסר לו איזו שלמות בגשמיות או ברוחניות. וכאן לא מספיקה עבודת ה' האישית שלו אלא עליו לפנות ל'חכם שבעירו'. "איזהו חכם? הרואה את הנולד" - מי שרואה כיצד כל דבר בעולם נולד, נוצר וקיים, מדבר ה' שמחיה אותו. הוא לא רואה רק את הגשמיות והחמירות של כל דבר, אלא בעקר את הקדשה והאלקות שנמצאת בו. דוקא אדם כזה יכול לראות את שרש ה'חלי' והחסרון ולרפא אותו.

נקודה משיחה

נא להידק חגורות, יוצאים לדרך!

ילד/ילדה: השבת אנו קוראים את פרכת פקודי ומסיימים את ספר שמות, בהכרזת "חזק, חזק ונתחזק".

חמש שמות נקרא בשם 'ספר הגאולה' כי הוא מספר על גאולת עם ישראל ממצרים. בסוף החמש, בפרשה שלנו, מספר על הקמת המשכן, גלוי השכינה שהיה במשכן, וממש בסיום הספר מספר על הענן שהיה שוכן מעל אהל מועד, אך לפני שבני ישראל היו נוסעים הלאה, הענן היה עולה בחזרה למעלה.

למה הספור על הגאולה והקמת המשכן, מסתיים במסעות של בני ישראל ובענן שהיה מסתלק? מה זה בא ללמד אותנו?

אבא/אמא: התורה באה ללמד אותנו מה המטרה האמתית. יש מצב שבו הענן שורה על המשכן, שזה רומז על גלוי השכינה. אבל המשימה שלנו היא לגלות את הקדשה בעולם גם כשנוסעים הלאה, גם כשהענן מסתלק ואין גלוי אלקות.

הלקח:

עלינו לדעת שיש לנו תמיד את הכוח לא להתפעל מהחשך שמסביב, לא לחשב מה יגידו אחרים, אלא להתקדם הלאה במסע. להמשיך בקיום התורה והמצוות, ולהפוך את העולם כלו למקום של משכן, למקום של השראת השכינה.

(מעובד ע"פ לקו"ש חט"ז עמ' 475 ואילך)